



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

49. An quando quis confitetur, liceat manifestare complicem, vel alterius peccatum, vel Confessarius possit de hoc interrogare ad finem corripiendi peccatorem? Et docetur, quod si Sacerdos fraude, vi ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

teneat illum alium modum adhibere, hoc relicto. Quamvis enim hic modus sit secretus, non tamen est licitus, quia in iniuriam cedit Sacramenti, & quomodo sit corripendus proximus, alium modum Christus constituit. Si licitus esset modus qui est per confessionem, correptio ordinariè pro secretioni via amplectenda tentaretur per confessionem, quod esset insigne gravamen Sacramenti. Deinde diximus supra peccata illa secreta alterius tam complicitis, quam non complicitis in confessione narrata, claudi sigillo, & quidem sic claudi, ut sine complicitis, aut illius alterius peccatoris licentia, esto habeat consentum à penitente, Confessor ea revelare non possit; non ergo potest de illis Confessor corripere. Aduerte ergo Confessor, non tibi rectè revelari ad correptionem, quia secretum seruire debes, cum eo ipso minus possis corripere, quo magis secreto teneris. Præterea confessio non est instituta ut corripas alium, sed ut te ipsum, si non corripiendo, aut corripiendo, aut aliter peccaveris, accuses. Et hæc omnia docet Malderus ubi supra, in quibus miserimè scio quemdam Confessarium olim cum aliorum scandalo lapsus deliquisse.

RESOL. XLIX.

An quando quis confitetur, liceat manifestare complicitem vel alterius peccatum, vel Confessarium possit de hoc interrogare ad finem corripendi peccatorem? Et docetur, quod si Sacerdos fraude, vi, aut importunis precibus extorqueat à penitente manifestationem complicitis, aut licentiam revelandi confessionem, absque dubio grauius peccat. Ex part. 7. tr. 3. Ref. 34.

§. 1. DE hac Quæstione fusiùs alibi egi, nunc cum Lorca in 2. 2. D. Th. disp. 34. n. 19. Dico primò. Penitens non tenetur manifestare complicitem, ut corripatur; nec Sacerdos tenetur interrogare, aut inducere penitentem, ut manifestet. Probatur euidenter. Et quidem penitentem non teneri constat. Quia non semper, sed raro tenetur secundum gradum ordinis correptionis seruire adhibendo tertium qui corripiat; & si incidat articulus temporis quo ad id teneatur, non tenetur media confessione facere, cum possit extra confessionem, nec tenetur potius Sacerdotem, cui confitetur, quam alium ad hoc munus eligere: est enim moraliter impossibile, ut ille solus sit, qui possit prodesse illi, qui correptione indiget. At verò nec Sacerdotem teneri ad interrogandum, & inquirendum de complice, manifestum est. Quia nemo tenetur inquirere alterius peccatum ut corrigat, ut ex supradictis constat. Et quamvis Prælati aliquatenus inquirere teneantur, sed non tenentur ut tam exquisito medio. Nulli ergo imminet obligatio huius inquisitionis, & ideo penitens non tenetur respondere Sacerdoti interroganti. Et, si sacerdos fraude, aut vi, aut importunis precibus extorqueat à penitente manifestationem complicitis, aut licentiam revelandi confessionem, absque dubio grauius peccat.

2. Dico secundò. Nullo modo licet Sacerdoti disquirere peccatum alterius, & inducere penitentem, ut manifestet illud, etiam si sola blanda persuasionem inducat. Probatur. Quia inquirere peccata quæ quis corrigat, illicitum est, ut sup. probauimus, etiam extra Confessionem: ergo multò potius in Confessione. Nam ultra inordinationem, & deformitatem, quam continet hæc inquisitio, si fiat

in confessione, iniuria fit Sacramento, quo vitur ut medio ad rem illicitam, & quo odiosum & onerosum illud reddit, tam ipsi penitentibus, quam aliis hominibus, qui grauius ferent, actiones suas, & negotia media confessione manifestari, & præbetur occasio ut absterreant alios à confessione.

3. Dico tertio. Penitenti tunc licet manifestare complicitem in confessione sine correptionis, quando extra confessionem id facere possit seruando secundum gradum ordinis in corripiendo, tunc enim si velit confessione uti, & confessarium adhibere ut ministrum aptum correptionis, non est per se illicitum. Et hoc probat fundamentum prioris sententiæ, idq; solum S. Thomas, & alij authores concedunt. Verum tamen, cum secundus ille gradus ordinis in correptione seruandi raro habeat locum, & cum possit extra confessionem fieri, & magis expediat, ut extra confessionem fiat, quia nonnihil odij in sacramentum generat, & cum moralia moraliter definienda sint; potius asserendum est, non licere hoc medio uti ad correptionem fraternam, quam licere. Porro quamvis penitens valeat manifestare complicitem hoc fine, non inde inferitur, sacerdotem interrogare posse, aut inducere, quia licet non inducat ad rem illicitam, ipsa tamen inductio, & inquisitio sibi prohibita est, ut ex dictis constat. Et hæc omnia præter Lorcam docet Duual, in 2. 2. D. Thom. tract. de corrept. quest. 9. art. 1. vlt. Vide etiam Lopez de Texeda in Theol. Mor. tom. 1. lib. 1. tract. 3. contr. 6.

RESOL. L.

An si penitens absque necessitate manifestauit complicitem in confessione, teneatur Confessarius occultare tale peccatum sub sigillo confessionis? Et cur sissimè docetur omnia, qua occasione sui peccati explicandi penitens in confessione dicit, cadere sub sigillo, etiam si supersuè addita sint? Ex part. 3. tr. 4. Ref. 110. aliis 111.

§. 1. AFFirmatiuam sententiam docet Malderus *Sup. hoc in Ref. seq. §. vlt. & in alto v. eius antior* *tratt. de sigillo, cap. 18.* qui citat Suarez, Vasquez, Ledesnam, Bañez, Nugnum. Idem etiam docet Syluius in 3. part. quest. 11. art. 1. concl. 12. qui citat Sotum, Richardum, Syluestrum, Angelum, & est communis opinio, quam nouissimè etiam docet Faber de pen. in 4. sent. dist. 19. q. unica, disp. 34. cap. 2. num. 31. & cap. 4. num. 84. Pitigian. in 4. rom. 2. dist. 21. q. 2. art. 8. concl. 3. Villalobos in sum. ro. 1. tr. 9. diffie. 73. num. 1. sic allersens. *El sigillo se eñtiende a todos los peccados confessados, y sus circunstancias, y a las cosas, que son necesarias para declarar los peccados, y assi si el penitente declaró el complice, ora porque era necesario para declarar el pecado, o por ignorancia (que es muy ordinario) todo esto cae debaxo de sigillo.* Ita ille.

2. His tamen non obstantibus negatiuam sententiam docet Io. de la Cruz in direct. conscient. p. 2. de sacram. Penit. q. 6. dub. 2. concl. 2. vbi sic ait: Si penitens absque necessitate manifestauit in confessione complicitem sui peccati, non tenetur Confessor complicitis peccatum occultare sub sigillo confessionis, sed ex solo secreto naturali. Nam tunc peccatum complicitis materialiter solam pertinet ad istam confessionem, & sicut est dictum in confessione, possit dici extra eam. & sic pro bono communi est manifestandum, sicut alia secreta naturalia, dum tamen non ex-

